

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 9 maj 1919 kl. 1 e. m.

Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 12 i fråga om skrivelse till Kungl. Maj:t angående viss ändring i gällande restindrivningsförfordning.

I en inom andra kammaren väckt och till dess andra tillfälliga utskott hänvisad motion, nr 279, har herr *Törnkvist* hemställt, »att riksdagen måtte besluta hemställa, att Kungl. Maj:t snarast för riksdagen framlägger förslag till sådan ändring i gällande restindrivningsförfordning, att indrivningsprovisionen helt tillfaller den, som i det allmännas tjänst verkställer det egentliga indrivningsarbetet.»

Motionen.

Med avseende på motiveringen tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

Utskottet, som i vederbörlig ordning inhämtat yttranden över förevarande motion av kungl. statskontoret och justitiekanslärämbetet, har av nämnda myndigheter fått mottaga de utlåtanden, som återfinnas i bilagorna 1 och 2.

Syftet med förevarande motion, som går ut på en sådan förändring av gällande restindrivningsförfordning, att en rättvisare fördelning kunde

Utskottet.

åstadkommas av de i omförmälda förordning stadgade avgifter för indrivning av resterande kronouppbördsmedel, synes utskottet i flere avseenden beaktansvärt. Ifrågavarande avgifter tillfalla den utmätningsman, inom vilkens distrikt medlen uttagits, dock att, när utmätningsman anlitat fjärdingsman eller exekutionsbetjäntsbiträde vid indrivningen, fjärdingsmannen eller exekutionsbetjänten må uppbära hälften av indrivningsavgiften för medel, som blivit av honom indrivna. I sistnämnda fall åtnjuter alltså utmätningsmannen, varmed i allmänhet avses å landet landsfiskal och i stad stadsfogde, ersättning för ett arbete, som han ej själv utför. Utmätningsmannens del däruti består endast i, att han mottager redovisning för indrivna medel av indrivningsförrättaren och sedan i sin tur redovisar för vederbörande myndighet. Med en viss rätt betecknar därför motionären den inkomst, som under sådana förhållanden kommer utmätningsmannen till del, såsom oskäligen, och han hemställer, att indrivningsavgiften hel och oavkortad måtte tillfalla den egentlige indrivningsförrättaren.

Det synes utskottet uppenbart, att skälig ersättning för arbetet med indrivningen bör tillkomma den, som verkligen utför detsamma. Ett stöd för den i motionen gjorda hemställan kan hämtas av vad som omförmäles i det av statskontoret avgivna yttrandet. Det framgår härav, att vid det utredningsarbete, som föregick fastställandet av nu gällande restindrivningsförordning, uttalade sig flertalet länsstyrelser, nämligen femton, för att indrivningsavgiften borde odelad tillfalla fjärdingsmannen, om denne verkställde indrivningen. I av statskontoret och kammarrätten gemensamt avgivet utlåtande den 1 augusti 1913 anfördes, att indrivningsavgiften, då den infördes, var avsedd att helt och hållet uppbäras av indrivningsförrättaren, en anordning som ämbetsverken för egen del fortfarande förordade som rättvis. Den ursprungliga avsikten med indrivningsavgiften, nämligen att densamma genom att odelad tillfalla dem, som verkställde indrivningen, skulle verka som en sporre för dessa, synes alltså, såsom också av statskontoret framhålles, ha råkat i glömska vid tillkomsten av 1917 års restindrivningsförordning. Så mycket större skäl föreligger därför, att nämnda förordning, oaktat den för helt kort tid sedan tillkommit, i här förevarande avseende göres till föremål för förnyad omprövning.

Som motivering för den ändrade ståndpunkt i fråga om indrivningsavgiftens fördelning, vilken tog sig uttryck i 1917 års förordning, anför statskontoret, att det arbete med redovisningen av kronouppbördsmedlen,

som påvilar landsfiskalerna, är avsevärt större än det, som förut låg kronofogdarna. Utan att vilja förneka, att en viss ersättning för redovisningsarbetet kan vara motiverad, anser sig utskottet med fog kunna ifrågasätta, om icke den andel av indrivningsavgiften, som nu tillkommer den redovisningsskyldige, är oproportionerligt för stor. Det bör i detta sammanhang ej förbises, att kronans uppbördsmän i allmänhet torde tillgodogöra sig en icke obetydlig förmån genom att åtnjuta ränteinkomst för av dem uppburna allmänna medel under tiden mellan uppbörden och redovisningen. Statskontoret synes även för sin del — under förutsättning att en sådan ändring vidtages, att jämväl indrivningsprovisionen för kommunalutskylder kommer att utgå med den högre procentsats, som nu gäller med avseende å kronoutskylder — vara av den åsikten, att en jämkning bör genomföras i fördelningen av indrivningsavgiften, så att utmätningsmannen äger uppbära en tredjedel och indrivningsförrättaren återstående två tredjedelar av densamma. Även andra fördelningsgrunder torde kunna tänkas allt efter den betydelse, som bör tillmätas redovisningsarbetet i jämförelse med det besvär och de kostnader, som åtfölja själva indrivningen.

Ehuru enligt utskottets mening åtskilligt talar för en lösning av här föreliggande fråga i den riktning, som av motionären angivits, anser utskottet, att för närvarande icke tillräckligt material föreligger för ett definitivt ståndpunktstagande i densamma. Så mycket synes dock vara klart, att en avsevärd ökning av indrivningsförrättarens andel i indrivningsavgiften är påkallad. Huru stor denna andel bör bliva eller om den till äventyrs bör utökas ända därhän, att all delaktighet i indrivningsavgiften för utmätningsmannens vidkommande upphäves, är ett spørsmål, som först efter ytterligare undersökning kan avgöras. Utskottet anser sig under sådana förhållanden böra stanna vid att förorda en utredning efter de linjer som ovan angivits, varvid alla skäl och omständigheter, som kunna inverka på saken, böra tagas under övervägande.

Med anledning av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att andra kammaren för sin del måtte besluta, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville anhålla, att Kungl. Maj:t snarast möjligt täcktes verkställa utredning om sådan ändring i gällande restindrivningsförordning, att en rättvisare användning av indrivningsprovisionen må komma till stånd till förmån för den,

som i det allmännas tjänst verkställer det egentliga indrivningsarbetet, samt därefter vidtaga de åtgärder, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 6 maj 1919.

På utskottets vägnar:

CARL SJÖGREN.

Närvarande vid förevarande ärendes slutbehandling: Herrar *Sjögren, Isaksson, Ljungkvist, Svedberg**, *Hansson** i Rättvik, *Johansson* i Rimforsa och *Sjöström*.

* Icke närvarande vid utlåtandets justering.

*Bilaga 1.**Till Riksdagens andra kammarens andra tillfälliga utskott.*

Kungl. statskontoret, som erhållit nådig befallning att avgiva och till Eder överlämna utlåtande över en inom andra kammaren vid innevarande års riksdag väckt motion, nr 279, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående viss ändring i gällande restindrivningsförfordning, får i anledning härav avgiva följande yttrande.

Kungl. statskontoret vill till en början omnämna, att — såsom av de till förevarande motion fogade bilagorna framgår — sedan landsfiskalen, länsmanen A. V. Lindhe i skrivelse den 17 december 1911 anhållit om justitiekanslersämbetets utlåtande i fråga om rätt för fjärdingsman, eventuellt länsman, som av kronofogde beordrades indriva å restlängd uppförda kronoutskylder, att helt eller delvis tillgodogöra sig den i då gällande uppbördsreglemente för indrivning bestämda ersättning, och justitiekanslersämbetet, efter att i skrivelse till Lindhe hava uttalat sin uppfattning i saken, ansett sig böra i underdänig skrivelse den 13 januari 1912 till Kungl. Maj:t anmäla, vad i ärendet förekommit för den åtgärd i lagstiftningsväg, vartill Kungl. Maj:t kunde finna omständigheterna föranleda, blev frågan av Kungl. Maj:t remitterad till kungl. statskontoret och kungl. kammarrätten för avgivande av gemensamt underdänigt utlåtande.

I anledning av denna remiss infortrade ämbetsverken yttranden i ärendet från samtliga länsstyrelser, och de från länsstyrelserna sedermera inkomna skrivelserna i ärendet voro i de flesta fall åtföljda av yttranden från kronofogdar samt i många fall även av yttranden från länsmän och fjärdingsmän. I fråga om förtydligande lagstiftningsåtgärder, som kunde anses böra vidtagas, gingo de flesta uttalanden från fjärdingsmän ut på, att fjärdingsman, som verkställde indrivning borde åtnjuta hela indrivningsavgiften, under det att länsmännen och kronofogdarna i allmänhet yrkade på delaktighet var för sin egen tjänsteklass i nämnda avgift. Av länsstyrelserna ansågo femton, att indrivningsavgiften borde odelad tillfalla fjärdingsmannen, om denne verkställde indrivningen. De övriga länsstyrelserna ansågo, att indrivningsavgiften borde fördelas, nämligen om länsmanen erhållit indrivningsorder och fjärdingsmannen verkställde indrivningen, två tredjedelar åt fjärdingsmannen, en sjättedel åt länsmanen och en sjättedel åt kronofogden enligt en länsstyrelse; hälften åt fjärdingsmannen, en fjärdedel åt länsmanen och en fjärdedel åt kronofogden enligt två länsstyrelser; hälften åt fjärdingsmannen, en sjättedel åt länsmanen och en tredjedel åt kronofogden enligt en länsstyrelse, samt hälften åt fjärdingsmannen och hälften åt kronofogden enligt fem länsstyrelser.

För egen del anförde kungl. statskontoret och kungl. kammarrätten uti sitt i ärendet avgivna underdäniga utlåtande, att, då indrivningsavgiften, när den

infördes, var avsedd att helt och hållet tillfalla indrivningsförrättaren, en anordning, för vilken ämbetsverken redan i ett den 29 december 1886 uti denna fråga avgivet underdånigt utlåtande uttalat sig och i överensstämmelse varmed även § 17 i uppbördsreglementet den 19 maj 1911 vore avfattad, och ämbetsverken fortfarande vore av den åsikten, att denna bestämmelse vore rättvis och lämplig, ansågo ämbetsverken, att genom ändring av stadgandet i § 2 mom. 4 i nådiga instruktionen för fjärdingsmän den 29 september 1899, enligt vilket stadgande fjärdingsman för av honom indrivna kronouppbördsmedel hade rättighet att åtnjuta hälften av uppbördsman tillkommande indrivningsavgift, borde bringas i överensstämmelse med uppbördsreglementet.

Då emellertid ett avgörande inom kort vore att vänta i fråga om organisationen av fögderiförvaltningen eller i allt fall i fråga om lönereglering för kronofogdar och länsmän, funno sig kungl. statskontoret och kungl. kammarrätten uti sitt förenämnda underdåniga utlåtande böra hemställa, huruvida icke avgörandet av ärendet borde uppskjutas för att företagas i sammanhang med sistnämnda frågor, och därest denna hemställan vunne Kungl. Maj:ts godkännande, ville ämbetsverken ansluta sig till den av de inom civildepartementet den 16 oktober 1912 tillkallade fögderiförvaltningssakkunniga uttalade åsikten, att indrivningsavgiften borde höjas till likhet med vad för Stockholms stad vore bestämt, eller således till 6 öre för varje krona av debetsedelns slutsumma för det fall, att denna summa överstege 15 kronor.

Ämbetsverken yttrade vidare, att det i händelse av bifall härtill bleve möjligt att med bibehållande av den för fjärdingsmannen ursprungligen avsedda inkomsten tillförsäkra även den tjänsteman, som stode i ansvar för indrivningen, vare sig detta bleve kronofogden eller länsmannen, del i indrivningsavgiften, och ämbetsverken hemställde alternativt om ändring av § 2 mom. 4 av fjärdingsmannainstruktionen i enlighet härmed.

När i anledning av den omläggning av uppbördsväsendet, som beslutades av 1917 års riksdag i sammanhang med fögderiförvaltningens omorganisation, att gälla från och med år 1918, nytt uppbördsreglemente utfärdades den 14 december 1917, blev, såsom även framgår av den nu förevarande motionen, en ändring vidtagen i fråga om indrivningsavgiftens storlek, så att densamma i huvudsaklig överensstämmelse med vad kungl. statskontoret och kungl. kammarrätten i sitt här förut berörda underdåniga utlåtande tillstyrkt, numera utgår med 3 öre å varje full krona av de oguldna utskyldernas slutsumma, då densamma ej överstiger 25 kronor, dock ej mindre än 25 öre, och efter 6 öre av varje full krona av berörda slutsumma, när denna överstiger 25 kronor. I den samtidigt med det nya uppbördsreglementet utkomna restindrivningsförordningen vidtogs med avseende å fördelningen av inflytande indrivningsavgifter den ändring att där tydligt angavs, att för indrivning av utskylder och allmänna avgifter äger den utmättningsman, inom vilkens distrikt medlen uttagits, åtnjuta ersättning med stadgad indrivningsavgift eller uppbördsprovision, dock att när utmättningsman anlitat fjärdingsmans eller exekutionsbetjänts biträde vid indrivningen, fjärdingsmannen eller exekutionsbetjänten må uppbära hälften av indrivningsavgiften och uppbördsprovisionen för medel, som blivit av honom indrivna, samt,

därest fjärdingsman eller exekutionsbetjänt förrättat utmätning, hälften av indrivningsavgiften eller indrivningsprovisionen.

Vid sistberörda föreskrifters utfärdande har således Kungl. Maj:t likaledes till väsentlig del följt kungl. statskontorets och kungl. kammarrättens i deras utlåtande med anledning av justitiekanslersämbetets här ovan omförmälda framställning gjorda hemställan.

Den uppfattning, som sålunda kommit till uttryck i restindrivningsförordningens föreskrifter uti nu ifrågavarande avseende, är i viss mån avvikande från vad som ursprungligen ansågs vara avsikten med indrivningsavgiften, nämligen att densamma genom att odelad tillfalla dem, som verkställde indrivningen, skulle verka såsom en sporre för dessa, ehuru denna avsikt sedermera synes hava råkat i glömska. Den omläggning av uppbördsväsendet, som ägt rum i och med fögderiförvaltningens omorganisation, innebär emellertid sådana förändringar i avseende å redovisningen av resterande uppbörd, att en ändrad standpunkt i fråga om indrivningsprovisionens fördelning med hänsyn därtill kan anses vara motiverad.

Från och med år 1918 hava landsfiskalerna övertagit kronofogdarnas ditillsvarande bestyr såsom kronans uppbördsmän, dock med den skillnad, att genom det nya redovisningsförfarande, som från och med nyssnämnda år tillämpas i fråga om uppbörden, det arbete, som i detta avseende åligger landsfiskalerna, är avsevärt större än det, som kronofogdarna under den föregående tiden hade att utföra. Ehuru det vid fastställande år 1917 av de avlöningsförmåner, som efter fögderiförvaltningens omorganisation skulle tillkomma landsfiskalerna, ej särskilt nämndes något angående den inkomst, som indrivningsprovisionen medför för vederbörande, framgår dock, att därvid hänsyn togs jämväl till den förmån, som åtnjutande av nämnda provision innebär. Ehuru något formellt hinder ej möter att genomföra en förändrad fördelning av indrivningsprovisionen, synes det därför vid nu angivna förhållande vara skäligt, att landsfiskalerna bibehållas vid den förmån, varom här är fråga.

Därest emellertid en sådan ändring vidtages, att jämväl indrivningsprovisionen för kommunalutskylder kommer att utgå med den högre procentsats, som nu gäller med avseende å kronoutskylder, torde möjligen kunna ifrågasättas, huruvida icke med hänsyn till själva syftet med indrivningsprovisionen någon jämkning i fråga om dess fördelning skulle kunna genomföras, så att landsfiskalerna såsom ersättning för sitt bestyr med redovisningen av den resterande uppbörden ägde uppbära exempelvis en tredjedel av indrivningsprovisionen och återstående två tredjedelar tillfölla dem, som verkställde den egentliga indrivningen. Proportionen mellan landsfiskalernas och indrivningsförrättarnas andelar i indrivningsavgiften torde väl vara beroende på, vilken betydelse man anser sig böra tillmäta det arbete och ansvar, som åligger landsfiskalerna i och för redovisningen av den resterande uppbörden, i jämförelse med indrivningsförrättarnas besvär och kostnader för själva indrivningen.

Vad ovan sagts angående landsfiskalerna, gäller i tillämpliga delar även beträffande utmätningsmännen i städerna, i vad angår deras förhållande till indrivningsprovisionen. I § 11 restindrivningsförordningen stadgas, att där i stad

särskilda föreskrifter finnas meddelade rörande dispositionen av indrivningsavgift eller uppbördsprovision, skola desse föreskrifter fortfarande tillämplas. I de städer, där så är förhållandet, torde, därest ej, såsom fallet är i Stockholm, indrivningsprovisionen i sin helhet ingår till stadens kassa, vid avvägande av de avlöningsförmåner, som utgå till de olika tjänstemän, som hava att taga befattning med redovisning och indrivning av resterande uppbörd, i ännu högre grad än i fråga om landsfiskalerna hänsyn tagits till den inkomst, som indrivningsprovisionen medför. En ändring i fråga om fördelningen i dylika fall av nämnda provision lär förden skull få betraktas mera såsom en vederbörande stads egen angelägenhet, då en sådan ändring förutsätter viss reglering av de till respektive tjänstemän utgående avlöningsförmåner.

Stockholm den 6 mars 1919.

PER SÖDERMARK.

C. A:son Leijonhufvud.

Nils Spilhammar.

E. Lindström.
föredragande

Gustaf Alve.

Bilaga. 2.

Till riksdagens andra kammars andra tillfälliga utskott.

På grund av Kungl. Maj:ts nådiga befallning den 11 innevarande februari åligger det justitiekanslersämbetet att avgiva av Eder begärt utlåtande över en av herr Algot Törnkvist i andra kammaren väckt motion, att riksdagen måtte besluta hemställa, att Kungl. Maj:t snarast för riksdagen framlägger förslag till sådan ändring i gällande restindrivningsförordning, att indrivningsprovisionen helt tillfaller den, som i det allmännas tjänst verkställer det egentliga indrivningsarbetet.

Med anledning härav vill justitiekanslersämbetet till en början hänvisa till innehållet i sin vid motionen i avskrift fogade underdåniga skrivelse den 13 januari 1912 och sin däri åberopade skrivelse av samma dag till landsfiskalen August Wilhelm Lindhe. Vidare anser justitiekanslersämbetet sig böra meddela följande.

Den av justitiekanslersämbetet sålunda väckta frågan remitterades till statskontoret och kammarrätten för avgivande av gemensamt underdånigt utlåtande; sedan från Kungl. Maj:ts befallningshavande infordrade yttranden, åtföljda i de flesta fall av uttalanden från kronofogdar och i många fall även av uttalanden från länsmän och fjärdingsmän, till ämbetsverken inkommit, avgåvo dessa den 1 augusti 1913 det begärda utlåtandet.

Genom nådig remiss den 17 november 1913 anbefalldes Kungl. Maj:t dels statskontoret anmoda samtliga Kungl. Maj:ts befallningshavande i länen att, sedan

de lämnat vederbörande magistrater, kronofogdar och häradsskrivare tillfälle att yttra sig över ett, under förutsättning av kronofogdetjänsternas indragning, utarbetat förslag till nytt uppbördsreglemente, till statskontoret avgiva yttranden över samma förslag, dels ock statskontoret och kammarrätten att därefter med gemensamt underdånigt utlåtande inkomma till Kungl. Maj:t.

Det sålunda infordrade underdåniga utlåtandet avgavs den 6 mars 1914.

Genom nådig remiss den 22 november 1913 anbefalldes Kungl. Maj:t statskontoret och kammarrätten att avgiva gemensamt underdånigt utlåtande över ett av sakuuniga utarbetat förslag till förordning angående föreskrifter om utmätning för krono- och kommunalutskylder, med mera; sedan överståthållareämbetet och Kungl. Maj:ts befallningshavande i länen, som lämnat kronofogdar och häradsskrivare tillfälle att yttra sig över förslaget, inkommit med infordrade yttranden, avgavs det underdåniga utlåtandet den 6 mars 1914.

Detta förslag innehöll i § 11 bestämmelse därom, att för indrivning av krono- och kommunalutskylder, med mera, den utmätningsman, inom vilkens distrikt medlen uttagits, skulle äga åtnjuta ersättning med stadgad indrivningsavgift eller uppbördsprovision, dock att, när utmätningsman anlitat fjärdingsmans eller exekutionsbetjänts biträde vid indrivningen, fjärdingsmannen eller exekutionsbetjänten skulle äga uppbära hälften av indrivningsavgiften och uppbördsprovisionen för medel, som blivit av honom indrivna.

Härom yttrade ämbetsverken i sitt utlåtande, att de i denna § föreslagna bestämmelser angående fördelning av indrivningsavgift eller uppbördsprovision mellan utmätningsman och särskild indrivningsförrättare, där sådan anlåtats, ansåge ämbetsverken böra bringas i överensstämmelse med vad ämbetsverken i sitt här ovan omnämnda utlåtande den 1 augusti 1913 uttalat. Fördenskull och under förutsättning, att indrivningsavgiften höjdes på sätt i § 16 av uppbördsreglementet föreslagits (där föreslogs indrivningsavgiften till 3 öre å varje full krona av utskyldernas slutsamma, då densamma ej översteg 15 kronor, dock ej mindre än 10 öre, och till 6 öre å varje full krona av slutsumman, när denna översteg 15 kronor), hemsställde ämbetsverken, att slutet av den ifrågavarande bestämmelsen i § 11 skulle ändras därhän, att fjärdingsmannen eller exekutionsbetjänten skulle äga uppbära av stadgad indrivningsavgift för kronouppbördsmedel 3 öre för varje full krona av debetsedelns slutsumma, dock minst 10 öre, ävensom hälften av uppbördsman för övriga medel tillkommande uppbördsprovision.

Kungl. Maj:t utfärdade därefter den 14 december 1917 uppbördsreglemente och restindrivningsförordning. Mot det av motionären gjorda referat av vissa bestämmelser i nämnda författningar kan erinras, att § 11 i restindrivningsförordningen konsekvent omnämner »indrivningsavgift och uppbördsprovision» (ej indrivningsprovision); uppbördsprovision utgår enligt § 70 i förordningen om kommunalstyrelse på landet, under det att den avgift, som uttages vid indrivning av krono- och stadsutskylder icke av uppbördsreglementet eller förordningen om kommunalstyrelse i stad betecknas såsom uppbördsprovision.

Ehuru motionären synes åsyfta ändring allenast i fråga om fördelningen av avgiften för indrivning av kronoutskylder, kan nyssnämnda skrivelse jämväl tjäna *Bihang till riksdagens protokoll 1919. 13 saml. 2 avd. 10 häft. (Nr 12.) 2*

till upplysning om orsaken till att i restindrivningsförordningens § 11 intagits bestämmelsen, att, där i stad särskilda föreskrifter finnas meddelade rörande dispositionen av indrivningsavgift eller uppboordsprovision, dessa föreskrifter skola tills vidare tillämpas.

Sedan justitiekanslersämbetet ovan i korthet redogjort för vad i ärendet förekommit, sedan justitiekanslersämbetet avlät sina skrivelser den 13 januari 1912, vill justitiekanslersämbetet erinra, att justitiekanslersämbetet i dessa skrivelser allenast utrett, vad då gällande författningar stadgade uti ifrågavarande hänseende, samt tillika, för att därigenom åstadkomma ett förtydligande av samma författningar, framhållit de olika sätt, varpå dessa tillämpades, men att justitiekanslersämbetet icke uttalat någon egen mening, vem ifrågakomna indrivningsavgift borde tillfalla, eller huru densamma borde fördelas.

Då emellertid utmätningsman är den, som bär ansvaret för och skall till vederbörande redovisa för de i rästlängd upptagna utskylderna, även då dessa indrivits av fjärdingsman eller exekutionsbetjänt, synes det justitiekanslersämbetet icke obilligt, att jämväl i dessa fall viss del av indrivningsavgiften tillfaller utmätningsmannen. Fragan, i vilken proportion en fördelning emellan utmätningsmannen och honom underlydande fjärdingsman eller exekutionsbetjänt rättvisligen bör äga rum, kan säkerligen bliva föremål för olika meningar. Nu har Kungl. Maj:t genom den av motionären åberopade restindrivningsförordningen fastställt den grund, varefter fördelningen skall äga rum, och då detta skett så nyligen som i december 1917 och efter det vederbörande fått yttra sig i frågan och därvid framhålla sina synpunkter i densamma, vill justitiekanslersämbetet, som på grund av bristande kännedom om hithörande förhållanden icke vågar för egen del uttala någon bestämd uppfattning rörande lämpliga fördelningsgrunden, ifrågasätta, huruvida icke, innan åtgärd i det av motionären avsedda syfte vidtages, man bör avvakta någon tids erfarenhet, huru den fastställda fördelningsgrunden verkar och huruvida icke enligt densamma å ena sidan utmätningsmannen och å andra sidan de honom underlydande erhålla var och en skälig ersättning för sitt arbete med indrivningen och redovisningen av ifrågavarande medel.

Stockholm den 24 februari 1919.

EMIL SJÖBERG.

Sten Fallenins.